

Františkovo slovo

č.92

Milosrdenství a snaha

Pán ukázal světlo svojí slávy skrze tělo své církve

Kristus je skála, na níž byl postaven Petr

Papež kázal o dialektice mluvení a jednání

Milosrdenství a moc

Papež: Nevšímavostí k nouzi druhých se připravujeme o Boží slitování nad sebou

Konkrétní bliženská láska umožňuje pocítit Boží lásku

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Milosrdenství a snaha

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Svatý rok milosrdenství je opravdová příležitost ke hlubšímu proniknutí do jádra tajemství dobroty a lásky Boží. **V této postní době nás církev vybízí, abychom více poznali Pána Ježíše a svoji víru žili důsledně způsobem, který vyjadřuje Otcovo milosrdenství.** Je to snaha, kterou jsme povoláni vyvinout vůči těm, s nimiž se setkáváme, abychom jim nabídli konkrétní znamení blízkosti Boha. **Můj život, moje postoje a způsob jednání mají být konkrétním znamením skutečnosti, že Bůh je nám nablízku.** Malá gesta lásky, shovívavosti a péče dávají tušit, že je Pán s námi, nám nablízku. Tím se otevírá brána milosrdenství.

Dnes bych se s vámi chtěl krátce zamyslet nad slovem, které jsem užil: **snaha**. Co je to snaha? A co znamená snažit se? Když se snažím, znamená to, že přijímám odpovědnost, poslání vůči někomu a také styl, postoj věrnosti a oddanosti, zvláštní pozornosti k těm, s nimiž toto poslání uskutečňuji. Denně se po nás žádá, abychom se v tom, co děláme, snažili: v modlitbě, práci, studiu, ale také ve sportu a volném čase... **Snažit se zkrátka znamená vynaložit svoji dobrou vůli a svoje síly na zlepšení života.**

Také Bůh ve vztahu k nám vyvíjí snahu. Jeho první snahou bylo stvoření světa a navzdory našim snahám svět zničit – a je jich mnoho – se Bůh snaží jej zachovat naživu. Avšak největší snahu vyvinul Bůh tím, že nám daroval Ježíše. To je obrovská Boží snaha. Ano, **Ježíš je vlastně extrémní snaha, kterou vynaložil Bůh ve vztahu k nám.** Připomíná to také svatý Pavel, když píše, že Bůh „vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny“ (Řím 8,32). Na základě toho nám Otec spolu s Ježíšem dává všechno, co potřebujeme. A jak se projevila tato snaha Boha ve vztahu k nám? Velmi jednoduše se o tom lze přesvědčit v evangeliu. **V Ježíši se Bůh plně snaží vrátit naději chudým, těm kdo byli zbaveni důstojnosti, cizincům, nemocným, vězňům a hříšníkům, které dobrotivě přijímal. V tom všem byl Ježíš živým vyjádřením Otcova milosrdenství. Toto bych rád zdůraznil: Ježíš přijímal hříšníky dobrotivě.** Kdybychom uvažovali lidsky, pak by hříšník byl nepřitelem Boha. Bůh však přistupoval ke hříšníkům s dobrotou, měl je rád a měnil jejich srdce. Hříšníky jsme my všichni. Všichni stojíme před Bohem s nějakou vinou. Nesmíme však vůči Bohu chovat nedůvěru. On se k nám přibližuje, aby nám poskytl útěchu, smilování a odpuštění. A to je Boží snaha. **Proto Bůh poslal Ježíše: aby se přiblížil nám všem a otevřel bránu svojí lásky, svého srdce, svého milosrdenství.** A to je krásné!

Počínaje milosrdnou láskou, s níž Ježíš vyjádřil Boží snažení, může a má také naše snažení korespondovat s Jeho láskou. A to především v situacích největší nouze, kde je největší žízeň po naději. Mám na mysli například naše nasazení pro opuštěné, těžce postižené, vážně nemocné, umírající a ty, kdo nejsou schopni vyjádřit vděčnost... Do všech těchto situací přinášíme Boží milosrdenství svým životním snažením, které je svědectvím naší víry v Krista. Bez ustání přinášíme Boží pohlázení, protože Bůh nás svým milosrdenstvím pohladil; přinášíme jej druhým, těm, kteří jej potřebují, nosí v srdci bolest nebo jsou smutní; přibližujeme se druhým tímtež pohlázením, kterým se Bůh dotknul nás.

Kéž tento Svátý rok pomůže naší mysli a našemu srdci dotknout se rukama snažení, které vynakládá Bůh vůči každému z nás, a díky tomu proměnit náš život ve snahu o milosrdenství pro všechny.

Angelus

21.2.2016

Pán ukázal světlo svojí slávy skrze tělo své církve

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Druhá neděle postní nám podává evangelium o Ježíšově proměnění. Nedávno skončená apoštolská cesta do Mexika pro mne představuje jakousi zkušenost proměnění. Proč? Protože nám Pán ukázal světlo svojí slávy skrze tělo své církve, svého svatého lidu, který žije v oné zemi. Tělo často raněné, lid často utiskovaný, znevažovaný a tupený ve své důstojnosti. Různá setkání, která jsem v Mexiku prožil, byla totiž prostoupena světlem: světlem víry, která proměňuje tváře a osvěcuje cestu.

Duchovním „těžištěm“ mojí pouti byla svatyně Matky Boží Guadalupské. Pobýt mlčky před obrazem Matky bylo tím, co jsem si přál především. A děkuji Bohu, že mi to umožnil. Rozjímal jsem a nechal na sebe shlížet Tu, která ve svých očích chová otisky pohledů všech svých dětí a zachycuje bolesti způsobené násilím, únosy, vraždami a útlakem mnoha chudých lidí, mnoha žen. Guadalupe je nejnavštěvovanější mariánskou svatyní na světě. Z celé Ameriky přijíždějí lidé, aby se modlili tam, kde se Guadalupská Panna (*Morenita*) ukázala svatému Juanovi Diegovi, čímž dala počátek evangelizaci kontinentu a jeho nové civilizaci, jež je plodem setkání různých kultur.

A právě to je odkaz, který Pán svěřil Mexiku: **opatrovat bohatství různosti a zároveň vyjevovat společnou víru, ryzí a mohutnou víru** provázenou značným nábojem vitality a lidskosti. Stejně jako moji předchůdci jsem jel utvrdit víru mexického lidu, ale zároveň se od ní sám nechat utvrdit; plnými hrstmi jsem nabral tento dar, aby mohl přinášet užitek všeobecné církvi.

Zářivý příklad toho, co říkám, podaly rodiny. Mexické rodiny mne přijaly jako Kristova posla, pastýře církve, ale také mi darovaly mocná a oslnivá svědectví živé víry, která proměňuje život, a to k povzbuzení všech křesťanských rodin světa. A totéž lze říci o mládeži, zasvěcených osobách, kněžích, pracujících a vězněných.

Děkuji proto Pánu a Guadalupské Panně za dar této pouti. Dále děkuji mexickému prezidentovi a dalším občanským představitelům za vřelé přijetí. Vroucí dík patří mým bratřím v biskupské službě a všem lidem, kteří mnoha způsoby spolupracovali.

Zvláště chvalme Nejsvětější Trojici za to, že se při této příležitosti uskutečnilo na Kubě setkání papeže a patriarchy Moskvy a celé Rusi, drahého bratra Kirilla; setkání, po kterém velmi toužili moji předchůdci. Také tato událost je prorockým světlem Vzkříšení, kterého má dnešní svět zapotřebí více než kdy jindy. Svatá Matka Boží ať nás stále řídí na cestě jednoty. Prosme Matku Boží Kazaňskou, jejíž ikonu mi daroval patriarcha Kirill.

Homilie

22.2.2016

Kristus je skála, na níž byl postaven Petr

Liturgický svátek Stolce sv. Petra nás shromáždil ke slavení Svatého roku milosrdenství jako společenství služby římské kurie, gubernátorátu a institucí spojených se Svatým stolcem. Prošli jsme Svatou branou a došli ke hrobu apoštola Petra, abychom vyznali svoji víru a naše skutky byly zvláště dnes osvědčeny Božím Slovem.

Každému z nás v této chvíli Pán **Ježíš opakuje svoji otázku: „Za koho mě pokládáte vy?“** (Mt 16,15). Otázku jasnou a přímou, před níž nelze utéci anebo zůstat neutrálními; otázku, na níž nelze odpovědět později anebo prostřednictvím někoho jiného. V otázce však není nic inkvizitorského, ba dokonce je láskyplná! Oplývá láskou našeho jediného Mistra, který nás dnes volá, abychom obnovili víru v Něho tím, že Jej uznáme za Syna Božího a Pána svého života. A prvním, kdo je volán, aby obnovil svoje vyznání víry je Petřův nástupce, který nese odpovědnost za posilování svých bratří (srov. Lk 22,32).

Dovolme milosti, aby opět ztvárnila naše srdce k víře a otevřela naše ústa k vyznání víry a obdržení spásy (srov. Řím 10,10). Přisvojme si tedy Petrova slova: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého

Boha" (Mt 16,16). Naše mysl i náš pohled at jsou upřeny na Ježíše Krista, počátek a cíl každé činnosti církve. On je základ, a nikdo nemůže položit jiný (1 Kor 3,11). On je „skála“, na níž máme stavět. Připomíná to výmluvně svatý Augustin, když píše, že církev, byť rozbouraná a otřesená dějinnými událostmi, „se nehroučí, protože je postavena na skále, od níž je odvozeno jméno Petr. Jméno skála není odvozené od Petra, nýbrž Petr je odvozen od skály; stejně jako jméno Kristus není odvozeno od křesťana, nýbrž jméno křesťan je odvozeno od Krista. ... Skála je Kristus, na jehož základě byl postaven také Petr“ (In Joh 124, 5).

Z tohoto vyznání víry plyne pro každého z nás **úkol odpovídat na Boží povolání**. Od pastýřů se především žádá, aby měli za vzor samotného Boha, který pečuje o svoje stádce. Prorok Ezechiel popsal tento Boží způsob jednání slovy: hledá ztracenou ovci, přivádí ji zpět do ovčince, zraněnou obvazuje a o nemocnou se stará (Ez 34,16). Toto jednání je znamením lásky, která nemá hranice. Je to věrná, stálá a bezpodmínečná oddanost, aby Boží milosrdenství dosáhlo ke všem těm nejslabším. Nesmíme však zapomenout, že Ezechielovo proroctví začíná upozorněním na chyby pastýřů Izraele. Proto také nám, kteří jsme povoláni být pastýři církve, prospěje, necháme-li se Boží tváří Dobrého Pastýře osvítit, očistit, proměnit a navrátit - plně obnoveni - ke svému poslání. Kéž i ve svém pracovním prostředí můžeme vnímat, pěstovat a praktikovat silné pastorační citění zejména ve vztahu k lidem, které potkáváme každý den. Nikdo at není vystaven nevšímavosti či špatnému zacházení, ale každý at může zakoušet především laskavou péči Dobrého Pastýře.

Jsme povoláni být spolupracovníky Boha v zásadní a jedinečné věci, totiž **abychom svojí existencí dosvědčovali sílu milosti, která proměňuje, a moc Ducha, který obnovuje**. Dovolme Pánu, aby nás osvobodil od každého pokušení, které vzdaluje od podstaty našeho poslání, a abychom znovu objevili krásu vyznávání víry v Pána Ježíše. Věrnost poslání se dobře snoubí s milosrdenstvím, které si přejeme zakoušet. Ostatně, v Písmu svatém jsou věrnost a milosrdenství neoddelitelné. Kde je jedno, tam je i druhé, a právě v jejich vzájemnosti a komplementaritě je možné nazírat samu přítomnost Dobrého Pastýře.

Věrnost, která se od nás požaduje, je jednání věrné Kristovu srdci. Jak jsme slyšeli od apoštola Petra, máme pást stádce „ochotně“ a být „vzorem“ pro všechny. Tak, abychom, „až se objeví nejvyšší pastýř“, mohli dostat „nevadnoucí věnec slávy“ (1Petr 5,14).

Kázání z Domu sv. Marty

23.2.2016

Papež kázal o dialektice mluvení a jednání

Vatikán. Křesťanství je konkrétní náboženství, prokazované konáním dobra; nikoli mluvené náboženství tvořené přetvářkou a marností. Papež František to řekl při ranní mši v kapli Domu sv. Marty, kde dnes poprvé v rámci postní doby kázal. „Kéž nás Bůh učí cestě činů,“ uzavíral svou dnešní homilii.

Křesťanský život je konkrétní, „Bůh je konkrétní“. Existují však křesťané, kteří jsou jimi jen naoko a pro které je příslušnost k církvi jenom ozdoba bez závazku, otázka prestiže a nikoli zkušenost služby těm, kteří jsou v nouzi.

Papež ve své homilii propojil liturgická čtení z proroka Izaiáše (1,10.16-20) a Matoušova evangelia (23,1-12) a řekl, že „nás uvádějí do evangelní dialektiky mluvení a jednání“. František položil důraz na slova, jimiž Ježíš demaskoval pokrytectví učitelů Zákona i farizeů, když vybídnul učedníky i zástupy, aby dělali a zachovávali to, co učitelé Zákona a farizeové říkají, ale nejednali podle jejich skutků.

„Pán nás učí cestě činů. Často však najdeme v církvi lidi - někdy jsme to my sami - kteří říkají »Já jsem silně katolicky založený!« - »Co však děláš?«. Kolik jen rodičů se pokládá za katolíky, ale nemají čas pro své děti, aby si s nimi hráli a naslouchali jim! A možná mají svoje rodiče v domově důchodců, ale jsou stále zaneprázdněni, nemohou je jít navštívit a nechávají

je opuštěné. - »Ale jsem katolík! Patřím k tomu a tomu sdružení...« Toto je mluvené náboženství: říkám, že jsem takový a takový, ale moje jednání je mondénní.“

„**Mluvit a nejednat**“ – pokračoval papež – „**je klam**. Izaiášova slova ukazují, čemu dává přednost Bůh: **»přestaňte jednat zle, uče se jednat dobře: přispějte utlačenému, sirotku pomozte k právu, zastaňte se vdovy«**. Prorokova slova – řekl papež – však dále ukazují na nekonečné milosrdenství Boha, který lidstvu říká: »Nuže sudme se. I kdyby jak šarlat byly vaše hříchy, vybělí se jako sníh«.“

„*Pánovo milosrdenství jde vstříc těm, kdo mají odvahu s Ním diskutovat, avšak diskutovat v pravdě, o věcech, které dělám nebo nedělám, abych se napravil. A v tom je velká Pánova láska: v dialektice mluvení a jednání. Být křesťanem znamená jednat, tedy konat Boží vůli. A v poslední den – protože každému z nás nadejde – co se nás zeptá Pán? Řekne nám: »Co jste o mně mluvili?«.* Nikoli! Zeptá se nás na to, co jsme udělali.“

Petrův nástupce pak poukázal na často jím zmiňovanou 25. kapitulu Matoušova evangelia, která podává, jak Bůh bude žádat účty z toho, co kdo učinil pro hladové, žíznivé, vězněné a cizince. „Toto je křesťanský život“ – zdůraznil. „Pouhé mluvení nás přivádí k marnosti, k jednání, které se křesťansky jen tváří. Takto však křesťanem být nelze.“

„Kéž nám Pán udělí moudrost dobře chápat, kde je rozdíl mezi mluvením a jednáním, učí nás cestě činů a pomáhá nám po této cestě jít, protože cesta mluvení vede tam, kde byli zmínění učitelé Zákona, ti duchovní, kteří se rádi oblékali a považovali se za veličenstva. Skutečné evangelium není takové! Kéž nás Pán učí jít touto cestou.“

Generální audience

24.2.2016

Milosrdenství a moc

(1 Král 21,1b-4a)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Pokračujeme v katechezích o milosrdenství v Písmu svatém. Na různých místech je řeč o mocných, o králích, o mužích „vysoko“ postavených a také o jejich aroganci a zvůli.

Bohatství a moc jsou skutečnosti, které mohou být dobré a užitečné pro obecné blaho, pokud jsou spravedlivě a s láskou dány do služeb chudých a všech. Avšak jsou-li, jak se až příliš často děje, užívány sobecky a zpupně jako privilegium, mění se na nástroje zkaženosti a smrti. Tak je tomu v epizodě o Nábotově vinici, popsané v 21. kapitole první knihy královské, u níž se zastavíme.

Tento text podává, jak Achab, král Izraele, chce zakoupit vinici jednoho muže jménem Nábót, protože tato vinice byla v sousedství královského paláce. Nabídka vypadá legitimně, dokonce velkodušně, ale v Izraeli bylo vlastnictví půdy považováno za téměř nedotknutelné. Kniha Leviticus skutečně předepisuje: „Země se nesmí prodávat natrvalo, neboť patří mně. Vy jste pro mne jen cizinci a přistěhovalci“ (Lv25,23). Země je posvátná, protože je Pánovým darem, který má být jako takový opatrován a uchováván jako znamení božského požehnání, které jde od pokolení do pokolení a zaručuje důstojnost všech. Srozumitelná je proto Nábótova záporná odpověď králi: „Chraň mě Hospodin, abych ti dal dědictví po předcích!“ (1 Král 21,3).

Král Achab na toto odmítnutí reaguje mrzutostí a hněvem. On, mocný král, se cítí uražen, umenšen ve svojí svrchované autoritě a zklamán v možnosti uspokojit svou tužbu po majetku. Když jej tak skleslého uviděla jeho manželka Jezabel, pohanská královna, která šířila modlářské kulty a nechala zabíjet Hospodinovy proroky (srov. 1 Král 18,4) – nebyla ošklivá, ale zlá! – rozhodne se zasáhnout. Slova, jimiž se obrací ke králi, jsou velice příznačná: „Ty ale umíš vládnout nad Izraelem! Vstaň, najez se a buď dobré mysli! Já už ti opatřím vinici Nábota z Jizreelu!“ (v.7). Klade důraz na královu prestiž a moc, které z jejího

pohledu byly Nábotovými odmítnutím zpochybněny. Považuje tuto moc za absolutní a tím i každé královo přání za rozkaz. Velikán svatý Ambrož napsal o této epizodě drobný spis nazvaný Nábota, jehož přečtení nám v této postní době bude užitečné. Je velmi krásný, velmi konkrétní.

Ježíš, který tyto věci zmiňuje, nám říká: „Víte, že panovníci tvrdě vládnou nad národy a velmoži jim dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je vaším otrokem“ (Mt 20,25-27). **Vytratí-li se dimenze služby, mění se moc v aroganci a stává se nadvládou a útlakem.** A právě to se děje v epizodě o Nábotově vinici. Královna Jezabel se bezostyšně rozhodne eliminovat Nábota a svůj plán uskuteční. Poslouží si lživým zdáním zvrácené legálnosti, pošle v králově jménu dopis předním mužům a vznešeným spoluobčanům města a nařídí jim, aby pomocí falešných svědků veřejně obvinili Nábota z toho, že proklínal Boha a krále, tedy ze zločinu, který se trestá smrtí. Když je Nábota zabit, král se může zmocnit jeho vinice. A toto není příběh dávných dob, ale dnešní příběh mocných, kteří vykořisťují chudé lidi, aby měli více peněz. Je to příběh obchodování s lidmi, otročké práce, chudých lidí, kteří pracují načerno za minimální mzdu, aby bohatli ti mocní. Je to příběh zkažených politiků, kteří chtějí stále víc a víc a víc! Proto jsem řekl, že bude užitečné, přečteme-li si onu knížku svatého Ambrože o Nábotovi, neboť je aktuální.

K tomu vede výkon pravomoci, která nectí život a postrádá spravedlnost a milosrdenství. K tomu vede žízeň moci: stává se chamtivostí, jež chce vlastnit všechno. Text proroka Izaiáše je v této věci obzvláště pronikavý. Pán v něm varuje před lakotou bohatých latifundistů, kteří chtějí vlastnit stále více domů a půdy. Prorok Izaiáš říká:

Běda těm, kteří připojují dům k domu,
kteří slučují pole s polem,
takže nezbývá žádné místo
jako by jen oni byli obyvateli země“ (Iz 5,8).

A prorok Izaiáš nebyl komunista! Bůh je však větší než špatnost špinavé hry páchané lidmi. Ve svém milosrdenství posílá proroka Eliáše, aby pomohl Achabovi k obrácení. Nyní otočíme list. Jak pokračuje příběh? Bůh tento zločin vidí a klepe na Achabovo srdce, a král, který stane před svým hříchem, pochopí, pokorí se a prosí o odpuštění. Jak krásné by bylo, kdyby mocní vykořisťovatelé dneška jednali stejně! Pán Achabovo pokání přijímá. Nicméně, nevinný byl zabit a spáchaná vina má nevyhnutelné důsledky. **Spáchané zlo totiž zanechává bolestné stopy a lidské dějiny nesou jejich rány.**

Milosrdenství ukazuje i v tomto případě hlavní cestu, kterou je třeba se ubírat. Milosrdenství může hojit zranění a měnit dějiny. Otevři své srdce milosrdenství! Božské milosrdenství je silnější než lidský hřích. Je silnější, a Achab je toho příkladem! My poznáváme jeho moc, když pamatujeme na příchod nevinného Božího Syna, který se stal člověkem, aby zničil zlo svým odpuštěním. Ježíš Kristus je opravdový král, ale Jeho moc je naprosto jiná. Jeho trůnem je kříž. On není králem, který zabíjí, ale naopak dává život. Jde vstříc všem, zvláště těm nejslabším, překonává samotou a úděl smrti, ke které vede hřích. Ježíš Kristus svým vítězstvím a něhou uvádí hříšníky do prostoru milosti a odpuštění. A to je Boží milosrdenství.

Kázání z Domu sv. Marty

25.2.2016

Papež: Nevšimavostí k nouzi druhých se připravujeme o Boží slitování nad sebou

Vatikán. Opravdová víra si všimne toho, kdo je v nouzi. V něm totiž klepe na dveře našeho srdce Ježíš – kázal dnes papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

V dnešním evangeliu (Lk 16,19-31) Ježíš vypráví podobenství o bohatém muži, který se „oblékal do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu“, ale nevšimnul si, že před jeho dveřmi byl chudák jménem Lazar plný vředů. „Jsem křesťan, který jde po cestě lži, pouhý mluvka, anebo křesťan, který jde cestou života, tedy muž činu“ – formuloval papež

František otázku, kterou je třeba si klást. „Onen bohatý muž – pokračoval – znal přikázání, zajisté chodil každou sobotu do synagogy a jednou za rok do chrámu. Byl tedy religiózní.“

„Byl to však muž uzavřený do sebe, ve svém malém světě hostin, obleků, marnivosti a přátel. Muž uzavřený v bublině marnosti. Nebyl schopen pohlédnout dál, viděl jen svůj svět. Nevšímal si, co se děje mimo jeho svět. Nepřemýšlel například o potřebách mnoha lidí nebo o nutnosti věnovat se nemocným, myslel jenom na sebe, svoje bohatství a dobré bydlo. Těšil se z dobrého bydla.“

„Byl tedy zdánlivě religiózní, neznal žádnou periferii, byl zcela uzavřený v sobě. Periferii, kterou měl dokonce přede dveřmi svého domu, neznal. Šel po cestě lži, protože důvěřoval jenom sobě, svým věcem a nedůvěřoval Bohu. Byl to muž, který nezanechal dědictví, nepředal život; byl uzavřený do sebe. A je zajímavé – poznamenal papež – že neměl ani jméno. Evangelium neuvádí, jak se jmenoval, říká jen, že byl bohatý. Je-li tvoje jméno pouze adjektivem – dodal František – pak je tomu tak proto, že jsi ztratil to podstatné, postrádáš sílu.“

„Ten je bohatý, ten mocný, ten schopný, to je schopný kněz, který má před sebou kariéru, biskup, který má před sebou kariéru.. Nežřídká se nám stává, že označujeme lidi jenom adjektivy, nikoli jmény, protože jsou bez podstaty. Ptám se: »Copak Bůh, který je Otcem, neměl pro tohoto muže milosrdenství? Někde klepal na jeho srdce, aby jej probral?« Ale ano, byl u dveří, byl u jeho dveří v osobě toho, který měl jméno, v osobě Lazara. Právě tento Lazar se svojí bídou, nouzí a nemocí byl Pán, který klepal na boháčovy dveře, aby mu otevřel srdce a mohl k němu vstoupit se svým milosrdenstvím. Boháč však neviděl, byl uzavřený. Pro něho za dveřmi nebylo nic.“

„Jsme v postní době – řekl dále papež – a bude užitečné, položíme-li si otázku: jakou cestou se ubíráme my?“

„Jsem na cestě života anebo na cestě lži? Kolik jen uzavřenosti je v mém srdci? Kde je má radost: v činech nebo slovech? Ve vycházení ze sebe a vstříc druhým, abych jim pomohl skutkem milosrdenství? Anebo je mojí radostí mít všechno ustálené, uzavřené v sobě? A když o tom přemýšlíme, prosme Pána o milost, abychom vždycky viděli Lazary, kteří jsou u našich dveří, Lazary, kteří klepou na srdce, a vycházeli ze sebe k nim, s velkorysostí a milosrdenstvím, aby Boží milosrdenství mohlo vejít k nám.“

26.2.2016

Papež: Konkrétní bliženská láska umožňuje pocítit Boží lásku

Vatikán. Petrův nástupce dnes přijal asi dvě stě účastníků mezinárodního kongresu pořádaného Papežskou radou *Cor Unum* u příležitosti desátého výročí vydání encykliky *Deus caritas est*. Tato první encyklika Benedikta XVI. „umožňuje nahlédnout celé dějiny církve, které jsou také *dějiny charity*,“ řekl papež František..

*„Jsou to dějiny lásky, která byla darována Bohem a kterou je třeba nést do světa. **Skutek dobročinné lásky totiž není pouhá almužna na uklidnění svědomí, ale láskyplná „pozornost obrácená k druhému, »jehož považujeme za totožného se sebou samým«** (ST,II-II,q.27.a.2)“ (Evangelii gaudium, 199), a toužící přátelit se s Bohem. Charita je tedy středem života církve, jejím opravdovým srdcem, jak říkala sv. Terezie od Dítěte Ježíše.“*

Svatý rok, který prožíváme – řekl dále papež František – je také příležitostí vrátit se k tomuto pulsujícímu srdci našeho života a našeho svědectví, k jádru zvěsti víry, které praví, že Bůh je láska (1 Jan 4,8.16).

„V Bohu není jenom touha nebo schopnost mít rád; Bůh je láska: charita je jeho podstatou, přirozeností. Bůh je jeden, ale není samotář. Nemůže být sám, nemůže se uzavírat do sebe, protože je společenstvím, číňorodou láskou, která svou přirozeností tihne ke sdílení a šíří se. Bůh tak do svého života lásky přidružuje člověka, a třebaže se člověk od něho vzdaluje, On nezůstává daleko a jde člověku vstříc. A touto vstřícností, která vrcholí vtělením Syna, je milosrdenství; způsob jeho vyjádření určený nám hříšníkům; tvář, která na nás hledí a pečuje o nás.“

Benedikt XVI. ve zmíněné encyklice napsal, že **„Ježíšovým programem je vidoucí srdce“, tedy srdce, které vidí, kde je zapotřebí lásky, a důsledně také jedná.** Charita a milosrdenství se tedy úzce pojí, protože jsou způsobem bytí i jednání Boha, jeho identitou i jménem.

„Druhý aspekt této encykliky, který bych rád zdůraznil, nám připomíná, že charita chce v životě církve zářit stále více. Jak bych si přál, aby v církvi každý jednotlivec, každá instituce, každé působení vyjevovalo, že Bůh má člověka rád! Poslání, které konají naše charitativní organizace je důležité jednak proto, že přibližuje mnoho lidí důstojnějšímu, lidštějšímu životu, což je nutné jako nikdy dříve, avšak také proto, že nikoli slovy, ale konkrétní láskou dává každému člověku, jenž je milován Otcem, pocítit, že je Jeho synem a jeho údělem je věčný život s Bohem.“

Papež František poděkoval všem, kteří se na tomto poslání podílejí, a vyzdvihl, že právě letos můžeme milost Svatého roku všichni uskutečňovat prokazováním tělesných i duchovních skutků milosrdenství.

„Prokazovat skutky milosrdenství znamená časovat sloveso milovat podle Ježíšova vzoru. Tak budeme všichni společně a konkrétně přispívat k obrovskému poslání církve sdílet Boží lásku, která se chce šířit. Drazí bratři a sestry, encyklika Deus caritas est si uchovává svěžest svého poselství a ukazuje církvi stále aktuálnější perspektivu jejího putování. Všichni budeme opravdovějšími křesťany, když budeme více žít tímto duchem.“

Řekl papež František v závěru své promluvy k účastníkům mezinárodního kongresu pořádaného papežskou charitativní radou *Cor Unum* a zakončil prosbou k přítomným, aby „udělali charitativní skutek a modlili se za něho“.